

Anneke

Anneke

Misschien herken je het nog wel, dat oude knikkerspel. Helemaal rechts onderin leg je een knikker in het startvakje. Dan trek je de hendel zo ver mogelijk naar achteren. Je houdt even je adem in en... los! Met een zwiep van de veer schiet de knikker omhoog, om daarna rinkelend naar beneden te rollen. Onderweg raakt hij overal van die kleine belletjes die vrolijk ping, ping, ping! laten horen. Hoe meer belletjes hij aantikt, hoe hoger je punten oplopen.

Soms lijkt het leven ook zo, vanaf je geboorte gaat het leven pijlsnel en je bent je al weer op de terugweg voor je het weet. Onderweg kom je allerlei mensen tegen. Mensen die iets achterlaten bij jou. Net als de pingpong belletjes uit het knikkerspel.

Ik heb in mijn leven tientallen, vast wel honderden mensen ontmoet. Soms kort en toch indrukwekkend, sommigen mijn leven lang.

Dat laatste geldt dan in het bijzonder voor mijn vrouw Anneke. We zijn ruim 55 jaar getrouwd en we kennen elkaar al ruim 60 jaar.

Er zullen vast wel meer echtparen zijn die uiteenlopende karakters hebben, maar zoals bij ons heb ik ze maar weinig ontmoet. Ik zal voor de aardigheid even een paar verschillende karaktereigenschappen naast elkaar zetten:

Anneke	Piet
De rust zelve	Energiek
Netjes, ordelijk en precies	Chaotisch, sloddervos,
Gedetailleerd	"Zo ongeveer"
Bedachtzaam	Direct enthousiast
Kan prachtig schilderen	Zit binnen de kortste keren onder de verf

Het is niet zo moeilijk om die lijst nog veel langer te maken, maar daar gaat het hier niet om.

Dat we verschillend van aard zijn betekent niet dat we niet veel samen doen. We hebben onze eigen specifieke taken en ook eigen verantwoordelijkheden.

Gelukkig zijn er ook wel enige overeenkomsten tussen Anneke en mij. De vloer in de kamer bijvoorbeeld. Daar zeggen we beide van: "Daar kun je zo van eten". Bij Anneke omdat die bij haar brandschoon is, bij mij omdat er genoeg ligt...

We leerden elkaar kennen op de Christelijke-Handels-Avondschool in Sneek. Een school voor aanstaande ondernemers. Drie avonden in de week van 18.20 tot 21.40 uur drie jaar lang.

In de tweede klas ontmoette ik Anneke. We kregen verkering. Dat staat hier in één zinnetje, maar zo gemakkelijk ging dat allemaal niet. Ik was van huis uit christelijk opgevoed, we gingen naar de Chr. Geref. Kerk, twee keer per zondag. Anneke kwam uit een fijn en warm, niet-kerkelijk gezin.

Anneke had al een goede baan op een kantoor bij een goudsmidfabriek terwijl ik nog zoekende was en meer met brommers bezig dan met werk. Bovendien had ik een schisis en was daardoor maar moeilijk verstaanbaar voor veel mensen.

Hoe zijn we dan bij elkaar gekomen én gebleven? We zijn er allebei van overtuigd dat dat het werk van de Heer is geweest. God heeft ons voor elkaar bestemd en tot op de huidige dag

mogen we Hem dienen met heel ons hart en ieder op zijn en haar eigen wijze.

Anneke kwam tot geloof en maakte een bewuste keuze om Jezus Christus te volgen. Vanuit dat nieuwe leven ontstond er een verlangen om zich verder te verdiepen in de bijbel en Gods weg met mensen. Daarom volgde zij van 1990 tot 1992 de bijbelschool Woord en Daad in Leeuwarden en in 1993 de school voor Pastoraat in Groningen. Omdat ze niet grootgebracht was met de bijbel was de kerkelijke taal, we noemen dat ook wel de 'Tale Kanaäns'

soms maar moeilijk te begrijpen. Dat veranderde op slag toen we van mijn ouders 'Het Boek' kregen ter gelegenheid van ons oudstenschap in de EGS. Het Boek volgt niet woord voor woord de originele Hebreeuwse en Griekse tekst, maar in plaats daarvan worden de verhalen verteld met woorden en uitdrukkingen van de 20e eeuw. Men noemt dat wel een 'gedachte-voor-gedachte' weergave of parafrase.

Dit was háár taal. Ik denk dat ze 2 exemplaren heeft stuk gelezen en het huidige boek is meer geel gearceerd dan niet gearceerd.

Tijdens die periode kwam Anneke in aanraking met Aglow Nederland. Het werk en de missie van Aglow raakten haar diep en al snel werd zij actief betrokken in Leeuwarden. In Sneek richtte zij met een groep vrouwen een Aglow-afdeling op, waar zij jarenlang de taak van presidente vervulde. Later breidde dat uit naar Leeuwarden, waar zij presidente en coach is geweest.

Naast haar plaatselijke en regionale inzet was Anneke ook actief in onze gemeente, de Evangelische Gemeenschap Sneek. Gedurende vele jaren verzorgde zij de redactie van het EGS-magazine,

Anneke's leven kenmerkt zich door trouw, toewijding en een hart voor Gods Koninkrijk. Of het nu ging om onderwijs, leiderschap of het geschreven woord: steeds opnieuw zocht zij daarin de leiding van de Heilige Geest voor de opbouw van de gemeente van Christus. Anneke is creatief, ze heeft prachtige borduurwerken gemaakt, hoofdzakelijk over Israël. We hebben allebei een warm hart voor het Verbondsvolk van God en geloven dat Jezus terug komt op de Olijfberg bij Jeruzalem en dat het niet lang meer zal duren.

Anneke schildert ook voorwerpen in de karakteristieke Hinde-looper stijl. Ons hele huis staat er vol mee. Tientallen, vast wel honderden gezinnen waar een baby werd geboren of waar een jubileum werd gevierd, werden verrast met een prachtige geboorte- of herdenkingstegel. Ze heeft exposities mogen houden in de PKN kerken in Balk en Winsum en tijdens het kerkenpad 2022-2023 in Fols gare,

We hebben samen 4 kinderen gekregen waar we dankbaar voor zijn en trots, evenals onze 4 schoonkinderen en een prachtig stel klein- en pleegkinderen. Op ons 55jarig feestje miste er geen een. Dat is niet om eigenwijs over te doen, maar vervult ons met diepe dankbaarheid.

Anneke is mijn “wettige” vrouw, maar vooral mijn maatje. Als we het niet vergeten knuffelen we elkaar 's morgens even en gaan vervolgens onze eigen dingen doen. Ik ga naar mijn kantoor / studeerkamer om bijvoorbeeld weer verder aan dit boek te werken. Anneke doet de dingen die ze van plan was. Rond 11 uur gaat de bel voor koffie. We vinden het belangrijk om elkaar de ruimte te geven om te doen wat we graag willen en van de Heer mogen doen.

Hó even, er ligt wél altijd een lijstje klaar met: ‘Dakgoot schoonmaken’, ‘kraan lekt’, ‘graag boven even stofzuigen’, ‘garage opruimen’ enzovoort, enzovoort...

Dat wel natuurlijk.

